

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ

ΟΡΓΑΝΟΝ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΚΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΧΑΛΚΙΔΙΚΗΣ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' Ἀριθμὸς φύλλου 3

Ἐκδίδεται ἐν Πολυγύρῳ

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 1972

Η ΕΥΘΕΙΑ ΟΔΟΣ

ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΑ & ΑΛΛΑ

Ἦδη, τὸ 1971 ἀνήκει εἰς τὴν Ἱστορίαν. Ἐν ἀκόμῃ ἔτος ἤρχισε διανύμενον.

Συνήθως ἡ λήξις ἑνὸς ἔτους καὶ ἡ ἀρχὴ ἑνὸς νέου, μᾶς δίδει ἀφορμὴν, ἀλλὰ καὶ ὑποχρέωσιν, νὰ προβώμεν, ἀφ' ἑνὸς μὲν εἰς ἀπολογισμὸν τῶν πεπραγμένων τοῦ λήξαντος καὶ ἀφ' ἑτέρου εἰς προγραμματισμὸν τῶν ἐνεργειῶν μας διὰ τὸ νέον ἔτος.

Καὶ ὅσον μὲν ἀφορᾷ τὸν ἀπολογισμὸν τῶν ἐπιτευγμάτων τοῦ 1971, δυνάμεθα νὰ τονίσωμεν, ὅτι ὁ Διδασκαλικὸς κόσμος ἐπέτυχε πολὺ σπουδαῖα ἐπιτεύγματα, χωρὶς ἐν τούτοις νὰ ἰσχυρίζομεθα, ὅτι ἐλύθησαν ὅλα τὰ προβλήματα τοῦ Διδασκάλου καὶ τῆς Παιδείας γενικώτερον. Ὅμως ἡ λήξις τοῦ 1971, παρέσχε διὰ τὸ νέον ἔτος θαυμασίαν ἀφειρητὴν καὶ εὐοίωνους προοπτικάς.

Ἀλλὰ καὶ ὡς Ἔθνος πρέπει νὰ τονίσωμεν ὅτι τὸ σκᾶρος τῆς Ἑλλάδος, ἐκινήθη ἀσφαλῶς κατὰ τὸ λήξαν ἔτος, ὅλα δὲ δεκνύουν ὅτι καὶ ἡ κατὰ τὸ ἀρξάμενον πορεία του—ὑπὸ τὴν στιβαρὰν χεῖρα τῆς Ἐθνικῆς Κυβερνήσεως—, θὰ τὸ φέρῃ εἰς ἔτι ὑψηλότερον καὶ

ἀσφαλῆς λιμένας.

Ὡς πρὸς τὸν προγραμματισμὸν δὲ τοῦ 1972 ἡμεῖς, ὡς Διδασκαλικὸς Σύλλογος, πιστεύομεν ὅτι ἡ ΔΟΕ θὰ ἐξακολουθήσῃ ἐπιδιώκουσα τὴν λύσιν τῶν προβλημάτων ποῦ ἀπασχολοῦν τὸν Διδάσκαλον, οἱ δὲ ἀρμόδιοι τῆς Πολιτείας θὰ ἐξακολουθήσουν νὰ ἐπιδεικνύουν τὸ αὐτὸ, ὡς καὶ μέχρι σήμερον, ἐνδιαφέρον, ὥστε συντόμως ὁ Δάσκαλος καὶ γενικώτερον ὁ Ἐκπαιδευτικὸς, νὰ καταλάβῃ τὴν θέσιν, ἡ ὁποία τοῦ ἀρμόζει.

Ἀλλὰ καὶ ὡς μονάδες τῆς Ἑλληνικῆς Κοινωνίας, ὡς Ἕλληνες, πρέπει νὰ προγραμματίσωμεν τὴν θέσιν, τὴν ὁποίαν κατὰ τὸ νέον ἔτος καὶ γενικώτερον εἰς τὸ μέλλον θὰ πρέπει νὰ τηρήσωμεν.

Σήμερον, εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς τεχνολογικῆς ἐκρήξεως, εἰς τὴν ἐποχὴν, καθ' ἣν ἐπικρατεῖ ὁ φόβος τῆς κυριαρχίας τῆς μηχανῆς ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου, εἰς τὴν ἐποχὴν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ τεχνολογία ἀναπτύσσεται κατὰ ραγδαίαν γεωμετρικὴν ὁ δὲ ψυχοπνευματικὸς κόσμος τοῦ ἀνθρώπου κατὰ ἀπλὴν ἀριθμητικὴν πρόοδον,

μὲ ἐμφανῆ καὶ ἀφανῆ ἀνησυχητικὰ ἀποτελέσματα—τὰς κοινωνικὰς ἀναταραχὰς, τοὺς συνεχιζομένους πολέμους, τὰς ἐξαλωσύναις τῆς νεολαίας, τὴν ἀπώλειαν ἐπαφῆς μεταξὺ ἀνθρώπων τῆς αὐτῆς ἀκόμῃ γενεᾶς, τὰς ἀνησυχίας διὰ τὸ μέλλον κ.λ.π.— ἡμεῖς ὡς Ἕλληνες δυνάμεθα νὰ διακρίνωμεν εὐκόλως τὴν ἀσφαλῆ ὁδόν:

Ἑλληνοχριστιανισμὸς, ἰδού ἡ ἀναλλοίωτος παρὰ τὴν πάροδον τῶν αἰῶνων κατεύθυνσις, τὴν ὁποίαν οἱ πρὸ ἡμερῶν ἑορτασθέντες Ἅγιοι τῶν Γραμμάτων, οἱ Τρεῖς Ἱεράρχαι, ἔθεσαν ὡς αἰωνίαν παρακαταθήκην διὰ τὴν ἀνθρωπότητα.

Ἐφ' ὅσον ἡ ἀτομικὴ μας ζωὴ, ὡς καὶ ἡ ἐν γένει δραστηριοποίησις μας ὡς Ἕθνος, στηρίζεται ἐπὶ βάσει ὡς Ἑλληνοχριστιανικῆς καὶ διέπεται ὑπὸ ἀρχῶν Ἑλληνοχριστιανικῶν, δυνάμεθα βασίμως νὰ ἐλπίσωμεν ὅτι ἡ Ἑλλάς, ὄχι μόνον θὰ ζήσῃ, ἀλλὰ καὶ πάλιν θὰ μεγαλοουργήσῃ.

ΤΟ Δ. ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ

Ἡ κατὰ 5% αὔξησι τῶν ἀποδοχῶν, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰς φορολογικὰς ἐλαφρύνσεις, ἐδημιούργησαν βελτίωσιν τῆς μισθολογικῆς καταστάσεως τοῦ Δ. Ὑπαλλήλου. Ὅπως δὲ ποτε, δὲν περιμέναμε μεγαλύτερα ποσοστὰ αὔξεως. Ἐκεῖνο πάντως ποῦ νομίζομε πὼς τὸ ἔχον «στὴν τσέπη» καὶ ποῦ δὲν πραγματοποιήθηκε, ἦταν τὸ οἰκογενειακὸ ἐπίδομα—εἰδικὸ βέβαιον γιὰ τοὺς Δ. Ὑπαλλήλους, μὲ ποσοστιαία, ἀναλόγως πρὸς τὸν ἀριθμὸν τῶν παιδιῶν καὶ τὴν ἰδιότητα τῆς συζύγου ἢ ἐργαζομένης ἢ μὴ, αὔξησι τοῦ βασικοῦ μισθοῦ.

Καὶ λόγοι δημογραφικοὶ καὶ λόγοι προστασίας τοῦ κλονιζομένου θεσμοῦ τῆς οἰκογενείας, ἀλλὰ καὶ λόγοι δικαιοσύνης—τέτοια ἐπίδομα λαμβάνουν οἱ ὑπάλληλοι ὀργανισμῶν, Τραπεζῶν κ.λ.π.—τὸ ἐπιβάλλουν.

Γνωρίζομε καλῶς ὅτι οἱ ἀρμόδιοι εἶναι ἀπόλυτα σύμφωνοι γιὰ τὴν σημασίαν τῶν ἐπιδόματων αὐτῶν—καὶ ἀποδείξει ὅτι οἰκογενειακὰ ἐπίδομα, γιὰ ὅλους τοὺς Ἕλληνας, ἐξαγγέλθηκαν ἤδη, ἀπὸ τὸν κ. Πρωθυπουργόν,—γι' αὐτὸ καὶ ἐλπίζομε ὅτι ἡ ἀντιμετώπισις τοῦ θέματος ὑφίσταται πάντα καὶ ὅτι καὶ αὐτὴ ἡ ἰκανοποίησις τῶν Δ. Ὑπαλλήλων δὲν εἶναι μακρὰ.

—Ἄν ὅμως τὰ παραπάνω ἐπίδομα ἀπαιτοῦν γενναῖες θυσίας, ὁμολογουμένως, τοῦ προϋπολογισμοῦ, ἕνα ἄλλο, «ἄγιο» θὰ λέγαμε, ἐ-

πίδομα, εἶναι αὐτὸ τοῦ Μονοθεσίου τοῦ δασκάλου.

Καὶ τί δὲν θὰ μπορούσε νὰ γράψῃ κανεὶς γιὰ τὸν ἀφανῆ αὐτὸ ἐργάτη, γιὰ τὸν ἥρωα, γιὰ τὸν ἄνθρωπο, ἀπὸ τὸν ὁποῖο ζητᾶμε ὄμους Ἀτλαντα, γιὰ νὰ σηκώσῃ ὄσα τοῦ φορτῶνομε, ἐνῶ βέβαιον εἶναι ἕνας ἀπλὸς ἄνθρωπος, συνήθως νέος καὶ ἄπειρος, ποῦ φέρνει τὴν ἔννοια τοῦ Κράτους καὶ τὴν, ὄχι ἐκτυφλωτικὴ ἴσως, ἀλλὰ πάντα ἄσβηστη λαμπάδα τῶν γνώσεών του, ὡς τὰ πῖθ ἀπομακρυσμένα καὶ κακοτράχαλα χωριὰ τῆς Πατρίδος μας.

Τὸ «ψυχὴ» ἔχει ἕνα 500 δραχμὸν τὸ μῆνα, γι' αὐτὸν τὸν «Ἀκρίτα Πολεμιστὴ»; Εἴμεθα βέβαιοι ὅτι ἡ Πολιτεία θὰ τὸ δώσῃ, γιὰ τὴν ἔξερτιν ὅτι πρέπει.

—Ὅπως εἶναι γνωστὸ, ἀντιπρόσωπος τῆς Χαλκιδικῆς ἐπὶ τῆς Συμβουλευτικῆς Ἐπιτροπῆς, ἐξελέγη ὁ κ. Θεοχ. Σιδῶς. Οἱ διδάσκαλοι χαιρετίζουν τὴν ἐκλογή αὐτῆ, γιὰ τὴν βλέπουν τὸν κ. Σιδῶσαν Δάσκαλον—ἄλλοι ἄς τὸν βλέπουν σὰν δικηγόρον κλπ. Καὶ ἐλπίζουν ὅτι δὲν θὰ λησμονῆ τὴν ἰδιότητά του αὐτῆ, ὅταν ἡ Συμ. Ἐπιτροπὴ θὰ ἐπεξεργάζεται Νομοσχέδια, τὰ ὁποῖα ἔχουν σχέσι μὲ τὴν Παιδείαν καὶ δὴ μὲ τὴν Στοιχειώδη.

Κατὰ πληροφορίας μας μάλιστα, ὁ κ. Σιδῶς εἶναι μέλος τῆς ὑποεπιτροπῆς «Ἐπὶ θεμάτων Ὑπουργείων Παιδείας καὶ Πολιτισμοῦ καὶ Ἐπιστημῶν». Αὐτὸ ἀποδεικνύει ὅτι «τὸ αἷμα τραβᾷ».

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

ΟΡΓΑΝΩΣΙΣ ΟΜΑΛΟΥ & ΑΝΟΜΑΛΟΥ ΨΥΧΙΣΜΟΥ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ὑπὸ κ. Γ. Μίχη Ἐπιθεωρητοῦ Πολυγύρου

3η ΣΥΝΕΧΕΙΑ

Ἀλλὰ δίπλα εἰς αὐτὸ τὸ καλὸ παιδί, τὸ ὁποῖον θυσιάζει κάθε ἀπαίτησίν του εἰς τὴν μαμά, εἶναι καὶ τὸ κακὸ παιδί, τὸ ὁποῖον ἐξ' ἴσου μὲ τὸ πρῶτον καὶ διὰ τοὺς ἰδίους λόγους μὲ αὐτό, εἶναι ἀναπόσπαστα καὶ ἰσόβια δεμένον μὲ τὴν μητέρα του. Οἱ δύο αὐτοὶ τύποι τῶν παιδιῶν ἔχουν μετωξὺ τους μερικὰ κοινὰ γνωρίσματα καὶ μερικὰ ὀλότελα ἀντίθετα. Τὰ κοινὰ ὀφείλονται εἰς τὴν παρομοίαν συμπεριφορὰν τῆς μητέρας τους. Τὰ δευτέρω ὀφείλονται

εἰς τὴν ἐκ γενετῆς διαφορετικὴν ἰδιοσυστασίαν τῶν δύο αὐτῶν παιδιῶν. Καὶ ἐνῶ τὸ πρῶτον θὰ διαμορφώσῃ ἕνα χαρακτῆρα ὑποτακτικόν, πειθῆνιον, φοβισμένον, ντροπαλόν, συμβιβαστικόν, ἀλλὰ καὶ ὑποῦλον καὶ μοχθηρόν, τὸ δευτερον θὰ διαμορφώσῃ ἕνα χαρακτῆρα ἀυθαίρετον, πλεονεκτικόν, ἀνυπότακτον καὶ ἀδιάντροπον. Θὰ γίνῃ ὁ τύραννος τῆς οἰκογενείας, ὁ ὁποῖος θὰ τὰ θέλῃ ὅλα ἰδικὰ του καὶ ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἀνήκουν εἰς ἄλλους, χωρὶς τὴν παραμικρὰν συναίσθησιν ὑποχρέωσιν, καθήκο-

ντος, εὐθύνης. Καὶ ὅμως παιδιὰ καὶ οἱ δύο. Σταματημένοι θὰ μείνουν καὶ οἱ δύο εἰς τὸ παιδικὸν αὐτὸ στάδιον καὶ ὁ ψυχισμὸς τους θὰ παραμείνῃ ἀνεξέλεγκτος. Δειλοὶ καὶ δύο ἐξ ἴσου καὶ ἄς φαίνονται τόσον ἀντίθετοι. Ὅμως ἀπὸ τὸν δευτερον αὐτὸν τύπον θὰ προέλθῃ ὁ τύπος τοῦ σφετεριστοῦ, τοῦ ἀριβίστα, τοῦ φαταούλα, τοῦ ἀπατεῶνα καὶ μάλιστα ὅταν πρόκειται γιὰ μοναχογιό. Διότι ὁμονογενεῖσμός, δίπλα εἰς τὰς ἄλλας συμφοράς, τὰς ὁποίας ἐπισφραγεύει εἰς τὸ Συνέχεια εἰς τὴν 4ην σελίδα

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΠΕΡΙΦ. ΣΤΑΓΕΙΡΩΝ

(Μὲ ἰδιαιτέραν χαρὰν ἐλάβομεν καὶ δημοσιεύομεν τὸν παρακάτω ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΝ τοῦ Προέδρου τοῦ ἀδελφοῦ Διδασκαλικοῦ Συλλόγου τῆς Περιφ. Σταγείρων, ἐκλεκτοῦ συναδέλφου κ. Μιχαὴλ Καρτσιώτη.

Μᾶς συνεκίνησε ἡ εὐκρίνεια καὶ ὁ αὐθορμητισμὸς, ὡς καὶ τὰ ὑπερβολικὰ καλὰ λόγια τοῦ χαιρετισμοῦ αὐτοῦ. Ἡ σκέψις δὲ ὅτι καὶ οἱ Συνάδελφοι τῆς

Περιφ. Σταγείρων, θεωροῦν τὸν «Α» ὡς καὶ ἰδικὴ τῶν ἐφημερίδα, μᾶς ἐνεποίησε εὐλόγον συγκίνησιν. Ἀληθῶς, τοῦτο ὑπερβαίνει τὰς φιλοδοξίας μας.

Τὸ Δ. Συμβούλιον τοῦ Συλλόγου μας, εὐχαρίστων θέτει τὰς στήλας τῆς ἐφημερίδος εἰς τὴν διάθεσιν τῶν συναδέλφων τῆς Περιφ. Σταγείρων καὶ ἀναμένει συνεργασίας των. Ἐπὶ τῇ εὐ- Συνέχεια εἰς τὴν 4ην σελίδα

Σάν χρονογράφημα

Ο ΘΕΣΜΟΣ ΤΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

Γ. ΖΩΓΡΑΦΑΚΗ

Κοινωνικό κύτταρο, μικρός πανίσχυρος πυρήνας, γύρω από τον οποίο ασκούνται προαιώνιες κεντρομόλες δυνάμεις, ή οικογένεια.

Η πρώτη μορφή συμβίωσης από την εποχή των σπηλαίων. Το ανθρώπινο ζευγάρι και γύρω απ' αυτό τα παιδιά και οι απόγονοι. Και η πρώτη μορφή ομαδικής ζωής του εξελισσόμενου ανθρώπου. Ο άνδρας γίνεται αρχηγός της οικογένειας. Γύρω απ' αυτόν συσπειρωμένο το «σώϊ». Πατριαρχική τάξις, το σόϊ μεγαλώνει, εξουσιάζει μιὰ περιοχή. Κι αν επιβίωση—νικώντας και συγχωνεύόμενο με άλλες όμοιες μονάδες—γίνεται φυλή.

Κύτταρο που πολλαπλασιάστηκε, μα που πάντα αποτελείται από χιλιάδες άλλες όμοιες υποδιαιρέσεις, χιλιάδες άλλες οικογένειες.

Και όπως η υγεία των επιμέρους κυττάρων χαρακτηρίζει την υγεία ολοκληρωμένου οργανισμού, έτσι και η «υγεία» των οικογενειών μιὰς κοινωνίας, χαρακτηρίζει τη μορφή και την ποιότητα της κοινωνίας αυτής. Καλές οικογένειες, καλή κοινωνία, παρά τις όποιες δυσμενείς συνθήκες που επικρατούν. Άρρωστες οικογένειες καταδικασμένη κοινωνία, παρά τις τυχόν ευνοϊκές συνθήκες που την περιβάλλουν.

Όμως, ποιά είναι ή ισχύς του θεσμού της οικογένειας σήμερα; Άς δοθμε όρισμένα περιστατικά και στοιχεία:

Βέβαια πελώρια δεσπόζει ή είδησις, παύ συνεκλόνησε πρόσφατα το Πανελλήνιο. Ένωσά τον φοβερό «πατέρα» που έβαλε φωτιά στο σπίτι του, όπου βρήκαν φρικτό θάνατο τα δυο άθωα παιδάκια του, ή γυναίκα του και ή πεθερά του.

Άλλοίμονο, ποιά ανθρώπινα αισθήματα μπορεί να υπήρχαν στην καρδιά αυτού του ανθρώπου, που με πλήρη ψυχραιμία και υπολογισμό, αποτέφρωσε το πιο πολύτιμο πράγμα για κάθε άνθρωπο: την οικογένειά του.

Άλλά μήπως καθημερινά δεν φθάνουν στο φώς της δημοσιότητας περιστατικά από οικογενειακές τραγωδίες—και πόσα άλλα μένουν άγνωστα...—, που δημιουργούν φρίκη; Έγκαταλήψεις της συζυγικής έστίας, παιδοκτονίες, πατροκτονίες ή μητροκτονίες, αποτρόπαιες

άνήθικες σχέσεις μεταξύ γονέων—τεράτων και παιδιών.

Θά πη κανείς, τα περιστατικά είναι σπάνια και δεν ανατρέπουν τον κανόνα. Ο οικογενειακός θεσμός είναι πανίσχυρος. Δεν θά υπήρχε αντίρρηση, αλλά να όρισμένοι φοβεροί αριθμοί: «Το 1970 έγιναν στην Αθήνα 16.682 γάμοι και εξέδοθησαν 3.340 διαζύγια». Δηλαδή δημιουργήθηκαν 16.682 οικογένειες και διαλύθηκαν 3.340. Και ακόμα: Το 1963 υποβλήθηκαν 2.247 αιτήσεις διαζυγίων (πάλι στην Αθήνα μόνο), το 64 2.392, το 65 2.446, το 66 3.000, το 67 3.050 και το 68 4.190. Υπολογίζεται επίσης ότι διπλάσιος αριθμός ανδρικών, από όσα υποβάλλουν αίτησι διαζυγίου, χωρίζουν ανεπίσημα.

Πού λοιπόν οδηγείται αυτή ή κατάσταση; Ο θεσμός της οικογένειας κλονίζεται επικίνδυνα; Άνησυχητική κατάσταση, που είναι βέβαια προίον της σημερινής εποχής της οικονομικής ευημερίας, της ανέσεως του ανθρώπου, της χειραφετήσεως της γυναίκας, του επηρεασμού από την ζωή των «καλλιτεχνικών ίνδαλμάτων» της εποχής, ιδίως στα νεαρά ζεύγη, της ανικανότητας άμοιβαίων υποχωρήσεων κλπ. Σήμερα δεν είναι μόνο ό άνδρας που άπευθύνει στη γυναίκα την άπειλή «θα σε χωρίσω». Είναι και ή γυναίκα. Και βέβαια υπάρχουν περιπτώσεις, που το διαζύγιο είναι προτιμότερο από μιὰ άνυπόφορη συμβίωσι, όμως, τα μεγάλα θύματα πάντα, δεν είναι οί γονείς που χωρίζουν. Είναι τα παιδιά, όταν υπάρχουν. Παιδιά χωρίς μητέρα ή πατέρα πιά, παιδιά τραυματισμένα ψυχικά, με ένα σωρό προβλήματα. Ο χωρισμός των γονέων τους και όταν ακόμα δεν τούς δημιουργεί οικονομικά προβλήματα, τούς αφήνει ψυχικά τραύματα και συμπλέγματα, για όλη τους τη ζωή.

Πρόβλημα τεράστιο, που υποσκάπτει τα κοινωνικά θεμέλια, που δηλητηριάζει την ανθρώπινη ψυχική υγεία και δυσσιωνίζει το μέλλον, είναι ή ε υ κ ο λ ί α της διαλύσεως των οικογενειών σήμερα. Δεν θά πρέπει να αρχίσωμε να προβληματιζώμαστε όλοι, υπεύθυνοι και άνεύθυνοι, άρμόδιοι και άναρμόδιοι; Μήπως αφήσαμε, επιπόλαια, τα ανθρώπινα προβλήματα και άσχολού-

ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΕΣ

ΛΑΚΗ ΚΑΜΑΡΓΙΩΤΟΥ Διδ.λου Όλύθου

Δεν πρόλαβε ή κοινή γνώμη να συνειδητοποιήσει το φοβερό έμπρησμό έγκλημα που διεπράχθη στο Χαλάνδρι και ένα άλλο γεγονός την άνεστάτωση.

Ήταν το φρικαλέο άτύχημα των δύο άμαξοστοιχιών έξω απ' τη Λάρισα.

Αυτο δαιμονισμένοι συμμοί, φορτωμένοι άνθρωποι, τρέχουν άλαφιασμένοι, μέσημέρι της Κυριακής, προς το θάνατο παρασύροντες μαζί τους 18 άθώους.

Τραγικό το συμβάν και κλόνησε των έμπιστοσύνη όλων για τους σιδηροδρόμους. Πιο τραγικό ακόμα για αυτούς που έχασαν προσφιλή τους πρόσωπα.

Και τίθεται το έρώτημα: Θα μπορούσε άραγε να άποφευχθή; Άν ναι, πώς;

Μήπως πέρα από την εθύνη των δύο σταθμαρχών και του ρυθμιστού κινήσεως υπάρχουν και παραλείψεις τεχνικής φύσεως, που θεωρούνται «μικρολεπτομέρειες» και δεν συμπληρώνονται;

Έμεϊς βέβαια δεν διαθέτομεν ούτε την άπαιτούμενη πείρα ούτε και ειδικές περι σιδηροδρόμων γνώσεις δια να δώσωμε άπάντησι. Άπλως θα σταθώμε σ' ένα άλλο σημείο από αυτή τη τραγωδία.

Στο συναίσθημα της άλληλοβοηθείας και αλτροπισμού που σε μās τους Έλληνες υπάρχει ανεπτυγμένον εις μεγάλο βαθμόν.

Μέσα στη κόλασι της φωτιάς, στις φωνές και στα κλάματα, στους νεκρούς και

στος τραματίας κανείς δε λιποψύχησε. Όλοι κατέβαλλαν υπεράνθρωπες προσπάθειες για την διάσωσι συνανθρώπων των, με κίνδυνο της ζωής τους.

Πηδούσαν μεσ' στις φλόγες κι έκαναν ότι μπορούσαν.

Ένα άνώνυμο πλήθος άλλων ανθρώπων προσήλθε άθόρμητα άψηφώντας το κρύο, το χιόνι, τη νύχτα.

Ένας δικηγόρος μάλιστα απ' τη Θεσσαλονίκη ώρμησε σε φλεγόμενο βαγόκι, που ώρα την ώρα κινδύνευε να άνατιναχθή κι' έσωσε ένα παιδάκι που ή μάνα του σιτή παραζάλη της τ' άφησε εκεί.

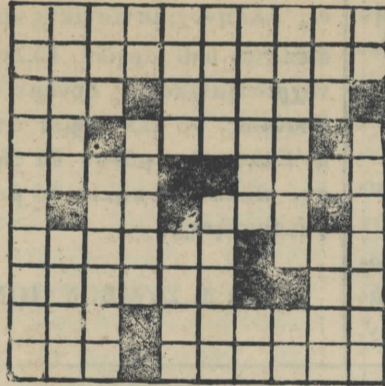
Άθάνατη ή Έλληνική ψυχή. Φαίνεται παντεδ. Μās λείπει όμως κάτι άλλο. Αυτό άς προσπαθήσομε να διορθώσομε,

Λ. ΚΑΜΑΡΓΙΩΤΗΣ

Το εκπαιδευτικόν προσωπικόν της χώρας δεν είναι υπάλληλοι, άλλ' είναι το ήπαρ, το όποϊον βοηδεί εις την παρασκευήν νέων αίμοσφαιρίων δια τον έθνικόν οργανισμόν, προκειμένου ούτος να ύπάρξη και να ζήση και να δύναται να δραστηριοποιηται. Σεϊς είσθε οί δημιουργοί των νέων Έλλήνων.

Γ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 1

- ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ: 1. Τον έχετε... στο χέρι. 2. Χαρακτηρίζει τον δόλιο (γεν.) 3. Η «πρώτη» είναι άπαραίτητη στη βιομηχανία — Άγώνισμα άνδροπρεπές (γεν.) 4. Μισή...σόδα—λεπτές καλοφτιαγμένες. 5. Συμπεραίνει—Στερεώνει. 6. Ο σκελετός της... Ρίτας — Όμοια φωνήεντα. 7.

- Προφήτης—Έπαγγελματική παρέα. 8. Και αυτές φυτρώνουν — Όλα αλλά... τα μισά. 9. Συγκεντρώνει πστούς (αίτ. δημ. άντιστ.) — Ός την τελευταία... τού αίματος. 10. Ξένο έπίσημο ένδυμα αλλά... μισό — Γνωστός γιός.

- ΚΑΘΕΤΩΣ: 1. Χαρακτηρισμός άγώνος. 2. Και ήθοσοποιό θυμίζει—Άντίθετο του σόπ (άντισ.) 3. Μονάς ίππικού—Μέσον μεταφοράς. 4. Ξενική κατάφασις—Έερδν δια πρωτογόνους λαούς. 5. Άρέσει στα παιδιά — Κραυγή της Πίνδου. 6. Σύνδεσμος—Παρέα του Όλύμπου (γεν. δημ.) 7. Κανόνι... σπασμένο—Μετοχή βοηθ. ρήματος (άντ.) 8. Άφορῃ ένα χρόνο — Έρωτῃ (άντ.) 9. ...Άντζελες — Τίς φτιάχνουμε για να τις πατάμε (άντ.) 10. Άναφ. άντων. (γεν.) — Συμπληρώνει το φαγητό (γεν. άντ.)

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΦΙΛΟΣ

ΤΟ ΤΑΜΕΙΟΝ ΑΡΩΓΗΣ

ΕΤΡΑΥΜΑΤΙΣΘΗ ΑΛΛΑ... ΕΠΕΖΗΣΕ

Ός γνωστόν, το Ταμείον Άρωγής, ό «κουμποράς του δασκάλου» άντιμετώπισε μιὰ πολδ δύσκολη οικονομική περιπέτεια και παρ' όλίγον να το θρηνήσομεν.

Τελικώς και προ του φάσματος της καταγήςσεως του, πράγμα το όποϊον θα άποτελοσε βεβαίως σοβαρόν πλήγμα δια τους εκπαιδευτικούς, το Διοικητικόν Συμβούλιον του Ταμείου, έλαβε τας κάτωθι αποφάσεις των όποϊων ή ίσχύς άρχεται από 1—1—1972:

α) Οδδερμία άναπροσαρμογή βοηθημάτων θα γίνη από 1—1—1972 και μέχρι σταθεροποίησης των οικονομικών του Ταμείου.

β) Περικόπονται από της αυτής ως άνω χρονολογίας, τα βοηθήματα έορτών Χριστουγέννων, Πάσχα και άδειας.

γ) Αδζάνονται τα άσφάλιστρα έξαγοράς των πλασματικών έτών άσφαλίσεως, από 2ο)ο εις 4ο)ο.

δ) Έπιβάλλεται κράτησις εκ 4ο)ο επί των δόρων Χριστουγέννων και Πάσχα των εν ενεργεία ήσφαλισμένων του Ταμείου.

ΑΓΓΛΙΚΑ : ΣΑΡΑΝΤΟΓΛΟΥ

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΛΕΩΦΟΡΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ 30 ΤΗΛ. 819 456 ΘΕΣ)ΝΙΚΗ

μαστε πολδ μακριά από τον έαυτό μας στην τεχνολογία, στο Διάστημα και άλλοδ; Καιρός, νομίζομε, να γυρίσωμε στον άνθρωπο. Ίσω; αύριο είναι άργά. . .

Διδασκαλικός στίχος

“ΜΑΡΜΑΡΙΝΕΣ ΣΤΑΓΟΝΕΣ,,

Ποιητική συλλογή του συναδέλφου
κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΣΑΪΝΗ

ΣΗΜΕΙΩΜΑ Γ. ΖΩΓΡΑΦΑΚΗ

Μόλις κυκλοφόρησε μια αξιόλογη ποιητική συλλογή του εκλεκτού συναδέλφου, διδασκάλου του Αγίου Παύλου, κ. Γεωργίου Σαΐνη, με τον τίτλο «ΜΑΡΜΑΡΙΝΕΣ ΣΤΑΓΟΝΕΣ» Περιλαμβάνει 30 ποιήματα, σ' ένα καλοτυπωμένο σύνολο, με καλαισθητο εξώφυλλο.

Δεν ξέρουμε αν η συλλογή αυτή είναι το «πρωτόλειο» του κ. Σαΐνη, όπως ονόμασε ο ίδιος, δεν περιλαμβάνει όλα τα ποιήματά του—ξέρουμε ήδη αρκετά δικά του, που δεν περιλαμβάνονται στη συλλογή. Έντύπωση μάλιστα μάς έκανε το γεγονός ότι δεν περιέχει ποιήματα αναφερόμενα στις εμπειρίες του ως δασκάλου, δηλ. σε μια κατηγορία ποιημάτων, όπου έχει ξεχωριστή επίδοσι ο κ. Σαΐνης.

Τα ποιήματα της συλλογής είναι γραμμένα άλλα με ομοιοκαταληξία και άλλα σε ελεύθερο στίχο. Η ομοιοκαταληξία ποικιλόμορφη, καλοδουλεμένη, δείχνει άνθρωπο ικανό να χειριστή τη ρίμα, αλλά και να μη χαλάση την ουσία, χάριν της ρίμας. Παράδειγμα:

Ρυθοσταλάγματα ακριβά
στου κήπου τα λουλούδια
μ' άπλοχεριά σκορπίζεις.
Και τα χορτάρια τά φτωχά
σάν νάναι άγγελοΰδια,
με χάρι τά στολίζεις...» κ.λ.π.

Κι όταν, από τα κανάλια της ομοιοκαταληξίας, βγαίνει στο πλατύ πέλαγο του ελεύθερου στίχου, δεν πελαγώνει. Δεν κάνει την ποιησι γρίφο και την τέχνη άπορία. Λέει σωστά και επιτυχημένα αυτό που σκέπτεται ή καλλίτερα αυτό που αισθάνεται, αφού ποιήσι είναι πρώτα και ύστερα σκέψι.

Τα ποιήματα του κ. Σαΐνη χαρακτηρίζονται από αίσθημα και τρυφερότητα, από φιλοσοφική διάθεση και σωστά «πιστεύω». Πολλές φορές διαφαίνεται μια έκδηλη άπαισιοδοξία, αλλά δυστυχώς σήμερα, ποιός, ειδικά έχοντας ποιητικές διαθέσεις, μπορεί να αποφύγη μια άπαισιοδοξία για το μέλλον του ανθρώπου.

Μιά «γεύσι» από τις «ΜΑΡΜΑΡΙΝΕΣ ΣΤΑΓΟΝΕΣ» παραθέτουμε παρακάτω:

1. ΟΡΑΜΑ

Άνακάλυψα ένα κόσμο άγνό,
προεκτείνοντας τό έγώ μου
μέσ τ' άπειρο.
Στάθηκα παρατηρητής βουβός
άνασκαλεύοντας στην ψυχή μου
τά κατακάθια,
λείψανα του κόσμου που ζούσα,
πρίν φθάσω στ' άπειρο...
Δέν υπήρχε τίποτα κρυμμένο
στον κόσμο αυτό.
“Ολα φωτίζονταν χωρίς να ρίχνουν
σκιά και τό σκοτάδι ήταν φώς,
όντα, καρδιές, ψυχές,
βλέπαν τό φώς χωρίς ντροπή...»

Γιομάτος φόβο, έστρεψα
τό πρόσωπό μου...
Σέ λίγο πατοΰσα στή γή.
“Ημουν ένα μαζί της
ίδιος με τούς ανθρώπους της
με τή λάσπη της
με τά συντρίμμια.
“Ημουν ένας άνθρωπος,
όλο μυστικούς πόθους
θαμμένους στην ψυχή μου.
“Ημουν ένας δυστυχισμένος...»

2. ΜΑΚΡΥΑ ΤΟΥ

“Ανήφορος ό δρόμος σου, γύρω έρημιά,
λαγού σιρίμια σ' άπομένουν. Σκαρφαλώνεις.
Βαδίζεις και άγκομαχάς

ΔΥΟ ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ
“ΤΟ ΑΓΙΟ ΟΡΟΣ ΚΑΙ Η ΧΑΛΚΙΔΙΚΗ,,

Μιά χαρακτηριστική εμφάνισι των τουριστικών άρετών της Χαλκιδικής, παρουσιάζουν τά παρακάτω δυό αποσπάσματα από τό βιβλίο του κ. Δημοσθ. Γ. Γούλα, άλλοτε Νομάρχου της Χαλκιδικής.

Σέ άλλα σημεία του βιβλίου του, τονίζει επανειλημμένα τις έλλείψεις της Χαλκιδικής σε δρόμους, ηλεκτροφωτισμό, τουριστικές εγκαταστάσεις κ.λ.π. διότι τά παρακάτω γράφηκαν πρό 10 έτών. Και αναλογιζόμεθα ποιές θά ήταν οι έντυπώσεις του συγγραφέα, αν μιλούσε γι' αυτήν σ ή με ρ α που ή τουριστική της αξιοποίηση είναι έκρηκτική, και που ό «πολιτισμός» εισέδουσε παντού, προσφέροντας, μέχρι στιγμή τουλάχιστον, μόνον ευεργετικά αποτελέσματα.

“Αλλά, άς δοΰμε τά δυό αποσπάσματα:

«Ανάμεσα στους χώρους της Έλληνικής Πατρίδας, που έχουν την εύνοια του κάλλους και της κληρονομίας, είναι και ή Χαλκιδική. Η Χαλκιδική με τή

λαμπράδα των δυό πολιτισμών της, άπ' τούς όποιους ό ένας κατακείμενος επί των έρειπίων, κι ό άλλος ό Βυζαντινός, άποτραβηγμένος στο “Άγιον Όρος, άποκομμένος άπ' τή ζωή θεληματικά. Ίσως για να διατηρηθή άχραντη και άμόλυντη τήν παλιά άτμόσφαιρα της Βασιλεύουσας.

Μά αν οι άρχαιολογικοί χώροι της Χαλκιδικής προβάλλουν ένα δοξασμένο παρελθόν ή γεμάτη όμορφιά και όργανισμο φύση με τις δρύς, τό πεύκο και τήν ελιά τις μαργαριταρένιες άκρογιαλιές και τις καταπράσινες βουνοπλαγιές προβάλλει ένα πορόν, που γοητεύει κι' αφήνει έκθαμβο τόν επισκέπτη κι' έτσι, δέν ύπάρχει γωνιά της Χαλκιδικής που να μην παρουσιάζη ιστορική πρωτοπορεία στο παρελθόν και γονιμότητα και ζωντάνια στο παρόν.

Στήν ιστορική της πορεία ή Χαλκιδική χάραξε τά λαμπρότερα μνημεία, που ως τά σήμερα, έστω και πεσμένα, διατηρούν τήν αίγλη τους. Μπορεί, ό χρόνος να

σκέπασε προσωρινά τή δόξα των προγόνων, μά δέν μπόρεσε να τή σβύση ποτέ.

“Ολα σ' αυτόν τόν τόπο έχουν μια παράξενη γοητεία κι' όμορφιά. Ένας παραδεισιακός ιδεαλισμός, μια μεγαλοπρέπεια, ένα βουκολικό κάλλος, κάνουν τόν ξένο να δοκιμάζη τή συγκίνηση που νοιώθει όποιος άντικρύζει κάτι σπάνιο κι' ασύλληπτο στόν ανθρώπινο νοΰ. Άπάνω ψηλά ό “Άθως με τή σκλήρη, τήν επίσημη και παγερή εμφάνισι του φύλακα των καιρών, ρίχνει τή σκιά του στο Αίγαίο μια σκιά γιομάτη άπλότητα, άγιωσύνη και ήρεμία.

Οί ύπόγειοι θησαυροί της Χαλκιδικής δείχνουν ως ένα βαθμό πώς τίποτα δέν είναι άχρηστο, τίποτα δέν είναι περιττό σ' έτούτο τόν τόπο. Άπ' τά έγκατα της γής ως τό άπειρο του καταγάλανου οΰρανοΰ.

Άρχίζει από δώ ή ιστορία του Μεταλλείου.

Άπ' τή βουβή ίκεσία του άπελπισμένου παιδιού της, που ήθελε να κρατηθή στή ζωή, εξασφαλίζοντας τά υλικά αγαθά, ή μάνα γής του άνοιξε τά σπλάχνα της σαν κάθε μάνα στο παιδί της. Κι' έτσι φανερώθηκε ό κρυμμένος θησαυρός. Άπ' τά πανάρχαια χρόνια, τά εργαλεία της κάθε εποχής, άπ' τό άπλό τρυπάνι των πρώτων χρόνων, ως τις έκπληκτικές μηχανές του σήμερα, σκάβουν τή γής κι' εκείνη δίδει ακατάπαυστα, άτέλειωτα, άγόγγυστα τούς Θησαυρούς της, που θεμελιώνουν τήν ευτυχία του ανθρώπου.

“Η επιφάνεια της γής δι-
Συνέχεια εις τήν 4ην σελίδα

άγκάθια έδω, τριβόλια εκεί
κι όλο έρημιά τριγύρω σου κι έντός σου.
Βαδίζεις άνηφορικά στο άγνωστο.
Κι' όλο μακρυνά Του...
Μέσα σου ή καταγίδα
γύρω σου, τό τίποτα,
πάνω σου, συννεφιά...
Οΰτε μια άχτίδα,
τό δρόμο σου φωτιά.
Μά προχωρείς και χάνεσαι...
Πλανιέσαι στο σκοτάδι
Ψάχνεις στα τυφλά...
Τό φώς γύρω σου, πόνος στα μάτια
του άλλου δέν σε κρατά έδω,
“Ακολουθείς τά σιρίμια στο σκοτάδι...
Μή ψάχνης για τό χαμένο φώς.
Τόχες μέσα σου πρίν... κάποτε.
Τώρα δέν ύπάρχει Φώς.
Ζής μακρυνά Του...»

3. ΜΑΡΜΑΡΙΝΕΣ ΣΤΑΓΟΝΕΣ

Μουγκρίζουν οι μηχανές των «Μιράζ»
πάνω από τά ιερά χώματα
της Ίερουσαλήμ.
Στής Έρήμου τήν άπεραντοσύνη,
μοιρολόγι, τό κροτάλισμα των πολυβόλων,
σπέρνει τό θάνατο...
Στό λήθαργο της Έρήμου
στά λείψανα των τεθωρακισμένων
στέκεται ή σκιά μου
άπόλιθωμένη...
Τ' άύλο κορμί μου
άγκαλιάζει τούς άντιμαχομένους
χαιδεύει τά πτώματα
νοιώθει τό ρίγος τους
στής νύχτας τό ψύχος
και σκιρτά...»

«ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ»

Μηνιαία Έφημερίς

Δ)νσεις κατά Νόμον:

Ίδιοκτησία
Διδ)κός Σύλλογος
Πολυγύρου

Έκδότης—Δ)ντής:
Γ. ΖΩΓΡΑΦΑΚΗΣ
Πρόεδρος Συλλόγου
Όρμύλια

Προϊστ. Τυπογραφείου
Χρ. Γρ. Στιβαχτάρης
Πολύγυρος

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Συνδρομητών δρχ. 30
Σχ. Έφορεία Κοινότητες
δρχ. 150
Τράπεζαι Όργανοί 200

Αί συνδρομαί άφορούν
τό σχολ. έτος 1971-1972

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

ΟΡΓΑΝΩΣΙΣ ΟΜΑΛΟΥ & ΑΝΟΜΑΛΟΥ ΨΥΧΙΣΜΟΥ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

Υπό κ. Γ. Μίχη Έπιθεωρητού Πολυγύρου

Συνέχεια εκ τής 1ης σελίδος
 μοναχόπαιδι, προκαλεί και την δημιουργίαν ενός έγω-κεντρισμού, ο οποίος δύναται να φθάσει εις την μισανθρωπίαν. Άν όμως οι δύο αυτοί ιδιοσυστασιακά διαφορετικοί τύποι παιδιών έχουν ως μητέρα όχι ένα τύπον καλής μαμάς αλλά ένα τύπον ανδροειδούς μητέρας, ή οποία δεν γνωρίζει τι θα είπη χάδι ή φίλημα, ή οποία φέρεται τυραννικώτατα εις τα παιδιά της και σατραπικώτατα εις τον άνδρα της, ή οποία θέλει τα πάντα να διευθύνη κατά έναν τρόπον έγωκεντρικόν και αυθαίρετον, τότε από τα δύο αυτά παιδιά θα πηγάσουν δύο νέοι τύποι χαρακτήρων. Το πρώτον θα εξελιχθῆ εις ένα παρανευρωτικόν άτομον κυνηγημένον από το συνασθημα τής εγκαταλείψεως και το φόβον τής άδικίας, ανασφαλικόν και καταθλιπτικόν, διωαλέον διά μίαν στοργήν, την όποιαν και εάν συμβῆ να την εύρη δεν θα την χαρή, διότι θα φοβάται

πώς γρήγορα θα την χάσει. Το δεύτερον θα εξελιχθῆ εις ένα άτομον, το όποιον και την πλέον νόμιμον ίκανοποίησιν του θα την αναζητήσει ξεστρατίζοντας εις τα σκοτεινά μονοπάτια τής παρανομίας, μέχρις ότου ή παρανομία, εις την άρχήν «μέσον» διά να πετύχη τον σκοπόν του, ήσφαλισμένον από την τρομοκράτησιν τής μητέρας, γίνει εις το τέλος «σποπός» από τον όποιον και μόνον θ' άντλή την ίκανοποίησιν. Και διά του τέσσαρες αυτών τύπων κοινωνόν γνώρισμα είναι ή παιδική καθήλωσις. Το άπότομον σταμάτημα τής ψυχικής εξέλιξεως.
 Όπως είναι εύνόητον, ή ιδιοσυστασία του παιδιού και ή έπίδρασις επάνω εις αυτήν τής γονεϊκής συμπεριφοράς, είναι τα βασικά στοιχεία, τα όποια δημιουργούν τας ψυχοζυμικάς εκείνους άντιδράσεις, οι όποια διαμορφώνουν τον α ή τον β χαρακτήρα. Αί εξέλιξεις αυται γίνονται εις τα 14

πρώτα χρόνια τής ζωής, και τίποτε πλέον, ούτε ή θέλησις, ούτε ή μόρφωσις ούτε το συμφέρον, ούτε ή μεταβολή των συνθηκών δύναται μετά την ηλικίαν των 14 χρόνων ν' αλλάξη τον χαρακτήρα, ο όποιος διαμορφώθη κατά τον τρόπον αυτόν, εκτός αν επέμβη επανορθωτικά μία ψυχαναλυτική θεραπεία.
 Οι 4 χαρακτήρες, τους όποιους έσκιαγραφήσαμεν ανωτέρω, είναι και οι 4 παθολογικοί. Τα πρότυπα, τα όποια έλάβαμεν ήσαν απλά. Ένα παιδί με άσθενικόν ενστικτικισμόν και ένα παιδί με δυναμικόν ενστικτικισμόν εις την μίαν περίπτωσιν μεγαλωμένα με μία «καλή μαμά» και εις την άλλην με μίαν ανδροειδή μητέρα. Έξ ίσου ίσχυροτάτη, θα είναι ή επίδρασις του πατέρα. Ένός πατέρα καλού ή κακού, φιλελευθέρου ή τυραννικού, κατωτερικού ή γυναικοειδούς εις συνδυασμόν με μίαν από τας δύο εμάς μητέρας.
 ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΠΕΡΙΦ. ΣΤΑΓΕΙΡΩΝ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ
 εκ τής 1ης σελίδος
 καιρία δε σκέπτεται, ότι δεν είναι άρκετόν το ύψος του Χολομώντος, διά να απομακρύνη τόσον τους δύο Διδασκαλικούς Συλλόγους τής Χαλκιδικής. Το Δ.Σ. ευχαριστώσ θά άντιμετωπίσει κάθε περίπτωσησιν και κάθε ένδεχόμενον συνεργασίας, έπαφής και από κοινού εκδηλώσεων και δραστηριοτήτων των δύο Περιφερειών.
 Άς γίνουν τα όρια των δύο Περιφερειών σημείον έπαφής και όχι άβατος γραμμή διαχωρισμού.)

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

Πρός τον κ. Πρόεδρον του Διδασκαλικού Συλλόγου Πολυγύρου, Δ)νήτην τής εφημερίδος «ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ»
 Εις Όρμύλιαν
 Φίλε κ. Πρόεδρε,
 Με άφατον χαράν, άμα δε και ένθουσιασμόν, έλάβομεν και έμελετήσαμεν έμβριθώς τα δύο πρώτα φύλλα τής εφημερίδος του Συλλόγου σας, κατά την πραγματοποιηθείσαν επανέκδοσίν της, ή οποία, ως πράγματι τονίζετε εις το κύριον άρθρον του πρώτου φύλλου, έρχεται να πληρώση έν κενόν εις τον τόπον μας.
 Πράγματι, ή καλαισθητός εμφάνισις της, τα μεστά κύρια άρθρα της. αι ύ-

πηρεσιακά και συνδικαλιστικά πληροφορία, αι έπιστημονικά συνεργασίας, με πρώτην την του άξιοτίμου έπιθεωρητού σας κ. Γ. Μίχη, ή ποιητική λαογραφική και λοιπή ποικίλη ύλη των διακεκριμένων σας συνεργατών, τους όποιους γνωρίζομεν πολύ καλώς, συνέθεσαν μίαν θαυμασίαν έκδοσιν, διά την όποιαν άξιζουν θερμά συγχαρητήρια τόσον εις υμάς προσωπικώς και το συμβούλιόν σας όσον και εις όλόκληρον τον Σύλλογον του όποιου ήγεισθε.
 Ό ιδικός μας Σύλλογος, ο όποιος φέρει με υπερηφάνειαν ως έπωνυμίαν του το όνομα του Σταγειρίτου Άριστοτέλους, με τον όποιον τιλοφορείται και ή υμετέρα εφημερίς, υφιστάμενος και δρών έντός τής περιοχής, ή γή τής όποιας κρύπτει κάπου εις τα σπλάγχνα της το λίκνον του Σοφού, είχε πάντοτε κρυφήν επιθυμίαν διά μίαν παρομοίαν έκδοσιν, διότι έπίστευεν και πιστεύει, ότι έπρεπε κάποτε να δοθῆ και το εκ Σταγειρων πνευματικόν παρόν εις τον διδασκαλικόν πνευματικόν χώρον, ως έκπλήρωσις έλαχιστοτάτου χρέους, ήμων ως απογόνων,

πρός την καταθλιπτικώς πιέζουσαν τους ώμους μας γιγαντιαίαν πανανθρωπίνην προσφοράν του αιώνιου Σοφού.
 Το όνειρον και χρέος του το δεν κατέστη δυνατόν να πραγματοποιηθῆ έλλείψει και στοιχειωδών άκόμη τυπογραφικών εγκαταστάσεων εις την περιοχήν μας, παρ' ότι το πνευματικόν δυναμικόν τής Περιφερείας παρέσχεν τα έχέγγυα τής έπιτυχίας μιās παρομοίας προσπάθειας, ή οποία όμως με την ιδικήν σας λαμπράν έκδοσιν λαμβάνει αναβολήν επ' άόριστον, διότι, άφ' ένός ή φωνή του διδασκάλου ως πνευματικού άνθρώπου, ως πνευματικού ήγέτου, ως πνευματικού δημιουργού, ήδη ήχει από των στηλών τής εφημερίδος σας εις όλον τον χώρον τής εύνανδρου Χαλκιδικής και άφ' έτέρου, διότι, θέλομεν να πιστεύομεν, ότι ή εφημερίς σας είναι και ιδική μας εφημερίς, εφημερίς όλων των διδασκάλων του Νομού μας.
 Με αυτάς τας σκέψεις χαιρετίζω την επανέκδοσιν της ως εκπρόσωπος του διδασκαλικού κόσμου τής Β. Χαλκιδικής, του άνήκοντος εις την Έκπαιδευτικήν Πε-

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ Ν. ΣΩΖΟΠΟΛΕΩΣ

Έν Ν. Σωζοπόλει τῆ 28-12-1971.
 Πρὸς Τὸν κ. Διοικητὴν τῆς Σ.Σ.Α.Σ. Θεσ)νίκης
 Εἰς Θεσσαλονίκην

Ἡ Σχολικὴ Ἐφορεῖα τοῦ Ἰ)θεσίου Δημοτικού Σχολείου Ν. Σωζοπόλεως χαλκιδικῆς, οἱ μαθηταί, ὡς καὶ ἅπαντες οἱ κάτοικοι τοῦ ὡς ἄνω χωρίου, ἐκφράζουσι πρὸς Ὑμᾶς κ. Διοικήτᾶ, τοὺς κ. Ἀξιωματικούς καὶ πρὸς ἅπαντες τοὺς μαθητὰς τῆς Σχολῆς Ὑμῶν, τὰς ἀπειροὺς των εὐχαριστίας, διὰ τὸ ἐπιδειχθέν ἀμέριστον ἐνδιαφέρων Σας πρὸς τοὺς μαθητὰς τοῦ ὑφ' ἡμᾶς Δημοτικού Σχολείου καὶ πρὸς τὸ Χωριὸν μας γενικᾶ καὶ διὰ τὰ διανεμηθέντα παρ' Ὑμῖν πλοῦσια δῶρα εἰς τοὺς μικροὺς μας μαθητὰς καὶ δέματα εἰς τὰς ἀπόρους Οἰκογενείας τοῦ χωριοῦ κατὰ τὰς Ἀγίας Ἑορτὰς τῶν Χριστουγέννων.

Εὐχόμεθα ὀλοψύχως εἰς πάντας Ὑμᾶς, ὅπως ὁ Παντοδύναμος Θεὸς χαρίζει κάθε ἀτομικὴν καὶ οἰκογενειακὴν εὐτυχίαν καὶ εἰς ὅλους μας:

«Μία Ἑλλάδα φωτισμένη
 στοῦ Χριστοῦ τὸ φῶς λουσμένη»
 Ὁ Δ)νήτης τοῦ Σχολείου.
 ΙΩΑΝΝΗΣ ΘΕΟΔΩΡΟΥ

“ΤΟ ΑΓΙΟ ΟΡΟΣ ΚΑΙ Η ΧΑΛΚΙΔΙΚΗ,,

Συνέχεια εκ τής 2ης σελίδος
 στόλισμα και σαν υλικό προσπορισμό, Γιγαντόκορμες καστανιές, κατάψηλες βελανιδιές, πευκα κι' έληές, δίνουν μιὰ χαρακτηριστική φυσιογνωμία, που δύσκολα μπορείς να τη βρῆς άλλου. Λες και ξεφυγε ένα κομμάτι Ἀττικής και κόλλησε εκεί πάνω για να μην ύπάρχη αγαθὸ που να λείπη από τη Χαλκιδική. Το πευκο τής Ἀττικής εὐδοκίμει εδῶ σαν στον τόπο του.
 Δάση πυκνά, ένα παχὺ ἀπέραντιο πράσινο, που σπάνια σου δίνει την ευκαιρία ν' άντικρύσης γυμνὸ βουνό. Ένα κυμάτισμα του πράσινου, μιὰ ήρεμη εναλλασσόμενη φυσική αρμονία. Ἀπ' την άγριάδα και την επιβλητικότητα στην γαλήνια όμορφιά, κι' ύστερα στο θρόισμα των πεύκων και την άσημένια έληά, Πιὸ κεί ή θάλασσα πουζώνει αυτή την πανδαισία τής φύσεως, ή θά-

λασσα που στέλνει αφειδόμενα το ιδίό της να ένωθῆ με το δευγόνο των πεύκων. Μαζί μ' αυτά, και τα καρποφόρα δένδρα, το σιτάρι και το μέλι. (Γνωστό είναι πως όταν πέθανε ο βασιλιάς τής Σπάρτης Ἀγησίλαος, που πολεμοῦσε στην Ὀλυμπο, τον ταρίχευσαν με μέλι στην Ἄθυτο για να τον μεταφέρουν στην πατρίδα του).
 Δεν ύπάρχει τίποτα που να μην το δίνει ή ευλογημένη τούτη γῆ. Δεν ύπάρχει γωνιά, δεν ύπάρχει βουνό και χωριὸ που να μην έχη κάτι άπ' την άκατάλυτη όμορφιά.»
 ..
 «Εδῶ, σ' αυτόν τον τόπο, μιλάει ή ιστορία, χαμογελάει ή οικονομία, ή φύση στεφανώνει τη θάλασσα με τη στεριά, κι ο γαλάζιος, ο καθαρὸς Ἑλληνικὸς οὐρανὸς σελαγίζει ὡς τὰ πέματα τής γῆς το αἰώνιο τραγούδι τής αἰώνιας πατρίδας μας.
 Έτσι, ο καθένας γίνεται αὐθόρμητα κήρυκας τής τουριστικῆς ιδέας και συνεπῶς τής τουριστικῆς ανάπτυξεως τής Χαλκιδικῆς. Γίνεσαι κήρυκας τής όμορφιάς και του ὡραίου. Ὅποιος γνωρίζει τη Χαλκιδική, γίνεται αἰώνιος έραστής της. Γιατί σίγουρα, σε λίγες περιοχές βρίσκει κανένα; τόσο λαπρά διαμάντια, που στολίζουν κι όμορφαίνουν την Ἑλλάδα μας.»

ριφέρειαν Σταγειρων και σφίγγω νοερῶς το χέρι όλων σας, σας διαβεβαιῶ δε ότι εις το δύσκολον έργον σας θέλετε εύρει ἡμᾶς συμπαράστατας.
 Μετά φιλικῶν και συναδελφικῶν χαιρετισμῶν
 ΜΙΧΑΗΛ ΚΑΡΤΣΙΩΤΗΣ
 Πρόεδρος Δ)κού Συλλόγου
 Ἐκπαιδευτικῆς Περιφερείας
 Σταγειρων